

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

- 2..... א. מה חטאת מקדשה בבלוע אף כל מקדשה בבלוע
- 2..... ב. ולדות קדשים בהוייתן הן קדושים
- 3..... ג. מה שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין
- 3..... ד. חטאת אינה באה אלא מן החולין
- 4..... ה. וביום
- 4..... ו. ובידו הימנית אף כל
- 5..... ז. אשם מה אשם עצמותיו מותרין אף כל עצמותיו מותרין
- 6..... ח. למותר הפסח שקרב שלמים
- 6..... ט. כבש לרבות את הפסח לאליה
- 7..... י. פסח שעברה שנתו ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמים שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק
- 7..... יא. חד לעברה זמנו ועברה שנתו וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא עברה זמנו ולא עברה שנתו
- 8..... הדרן עלך התורה היתה באה
- 9..... פרק תשיעי
- 9..... א. כל קרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ ומחוצה לארץ מן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש ומן הארץ
- 9..... ב. וכולן אינן באין אלא מן המובחר
- 10..... ג. ממושבותיכם ואפי' מן העלייה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנחלה למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

דף פג.

א. מה חטאת מקדשה בבלוע אף כל מקדשה בבלוע

כבר התבאר במסכת זבחים דף צ"ז: שנאמר בחטאת¹ (ויקרא ו פסוק כ) כל אשר יגע בבשרה יקדש יקדש להיות כמוה, אם פסולה היא הנוגע בה פסול, ואם כשירה הנוגע בה יאכל כמוה ובקדושתה.

במה דברים אמורים כשנבלעה בו, אבל נגיעה בלא הבלעה אינה מקדשת, ואם נגע בעצמות גידין קרנים או טלפים של בהקדש בכל אופן אינו מתקדש ואינו נאסר².

ואחד החטאת³ ואחד שאר קדשים בין קדשים קלים בין המורים מתקדשים להצריכם מריקה ושטיפה שנאמר (ויקרא ז פסוק לז) זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבת השלמים הוקשו כל הקרבנות לחטאת, מה חטאת מתקדשת בבלוע, אף כל הקרבנות מתקדשים בבלוע.

ב. ולדות קדשים בהוייתן הן קדושים

עוד מהתבאר שם דף צח. שהקדושה של ולדות קדשים נחלקו בה תנאים מאימתי היא חלה: יש סוברים⁴ בהווייתם הם קדושים, היינו בלידתם, בשעה שיצאו לאויר העולם, אבל קודם לכן אין הקדושה יורדת עליהם. ויש מהתנאים⁵ סוברים ולדות קדשים ממעי אמם הם קדושים, היינו בשעת יצירה. וכן הלכה⁶ שולדות קדשים במעי אמם הם קדושים. ולפיכך אם שחט

¹ רמב"ם שם הלכה טו – יז

² תורת הקדשים נח: אות ט

³ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ח הלכה טז

⁴ שם הלכות דף קיד.

⁵ חולין פט: ותמורה יא. וכה.

⁶ רמב"ם תמורה פ"ד ה"ג ויג, ועיי' חזון איש תמורה שם, ובלקוטי הלכות זבחים שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

חטאת⁷ ומצא בה בן ארבעה או שמנה⁸ חי הרי זה נאכל בכל דיניו כבשר החטאת.

ג. מה שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין

עוד התבאר שם דף יג: ודרף כח. שמפי השמועה⁹ למדו שזה שנאמר בתורה (ויקרא ז פסוק יח) וְאִם הָאֵכֶל יֵאָכֵל מִבְּשָׂר זָבַח שְׁלָמִיו אִינוּ מְדַבֵּר אֵלָא בְּמַחֲשֵׁב בְּשַׁעַת הַקֶּרְבָּה שִׂיאֵכֶל מִמֶּנּוּ בְּשִׁלְיָשִׁי, וְהוּא הָדִין לְכָל קֶרֶבֶן שֶׁחֲשַׁב עָלָיו בְּשַׁעַת מַעֲשָׂיו שִׂיאֵכֶל מִמֶּנּוּ לְאַחַר זְמַן הָרְאוּי לְאִכִּילַת אוֹתוֹ קֶרֶבֶן, וְכֵן אִם חֲשַׁב לְהַקְטִיר מִמֶּנּוּ בְּמִזְבֵּחַ דְּבַר הָרְאוּי לְהַקְטִירָה [לְאַחַר זְמַן הָרְאוּי לְהַקְטִירָה], כֵּךְ לְמַדּוּ מִפִּי הַשְּׂמוּעָה, אֶחָד אִכִּילַת אָדָם וְאֶחָד אִכִּילַת מִזְבֵּחַ, אִם חֲשַׁב עָלֵיהֶן אַחַר זְמַנָּה הָרִי הַקֶּרֶבֶן פְּגוּל.

ד. חטאת אינה באה אלא מן החולין

עוד התבאר שם דף צח. ובמסכת פסחים דף עא. וחגיגה ה. שכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין, ולא מתרומה ולא ממעשר שני ולא מביכורים משום שאלו יש קדושה עליהם¹⁰, וכיון שהדבר חובה עליו איך יפרע ממעות שאינן שלו או מדבר שאינו שלו, אבל ממעשר ראשון, וממעשר עני, ומלקט שכחה פאה מביאיין¹¹, שחולין גמורין הן.

ולכן קרבנות שמאליו נתחייב בהם, כגון חטאת, עולת ראייה, שלמי חגיגה, וכיוצא, וכן גם נסכים אין מביאיין אלא מן החולין שחובה הם. וכן מי שנדרר¹²

⁷ רמב"ם הלכות תמורה פרק ד הלכה ג

⁸ כתב מרן ז"ל דכך היא הגירסא הנכונה ע"כ וכן גירסת הברייתא שלפנינו פ"ק דתמורה אמנם בהמבי"ט ז"ל דפוס מגדל עזו איתא מצא בה בן שמונה חי וכבר ביאר רבינו פ"א דמעשה הקרבנות דיש חטאת שבאה מבהמה דקה (שעיבורה לחמש חדשים) ויש מבהמה גסה (שעיבורה לט' חדשים). מעשה רקח שם

⁹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יג הלכה ב

¹⁰ ערוך השולחן העתיד הלכות מעשה הקרבנות סימן סו סעיף כ

¹¹ כלומר הלוי או העניים מביאים אמנם עיין שם סימן צה סעיף כא שכתב בדרך ספק "יש להסתפק בהן במעות תרומה ולוי במעות מעשר ראשון ועני במעות מעשר עני דהם שלהם לגמרי אם מותר להביא קרבנות מהם. ומקום הספק אצלי דוודאי מקרא דאשר לו הא הם שלהם, אבל מלימוד דמצרים הא שם לא היה גם תרומות ומעשרות, ובמנחות וברמב"ם משמע להדיא דלא נתמעט אלא מעשר שני".

¹² רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק טז הלכה טו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

גדר ואמר הרי עלי קרבן פלוני לא יביאנו ממעות מעשר שני שהרי נתחייב בקרבן זה, וכל המחוייב בקרבן לא יביא קרבנו אלא מן החולין.

ה. וביזם

עוד התבאר שם ושם דף נו. שכל הקרבנות¹³ אין מקריבין אותן אלא ביום שנאמר (ויקרא ז פסוק לח) ביום צויתו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ביום צויתו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ביום ולא בלילה.

לפיכך אין שוחטין¹⁴ זבחים אלא ביום ואין זורקין דמים אלא ביום השחיטה שנאמר (שם פסוק טז) ביום הקריבו את זבחו וגו' ביום הזבחה תהיה ההקרבה, וכיון ששקעה החמה נפסל הדם. ולפיכך דם¹⁵ ששקעה עליו חמה¹⁶ ולא נזרק נפסל הזבח, ואם זרקו לא הורצה.

ו. ובידו הימנית אף כל

וכן התבאר שם שאין עבודה אלא בימין, ואם עבר בשמאל פסולה ואינו לוקה, קבל בימין ושמאל מסייעתו עבודתו כשירה, שהמסייע אין משגיחין עליו.

¹³ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ד הלכה א

¹⁴ והיינו טעמא דבעינן קרא בפ"ע לשחיטה משום דלאו עבודה היא כמש"כ התוס' לשם וכאן כוונת רבינו לדבר אחר דהזריקה לא יהיה ביום אחר וזה שכתב ואין זורקין דמים אלא ביום השחיטה ולא בא למעט הלילה רק יום המחרת וזה שסיים וכתב וכיון ששקעה החמה נפסל הדם. הר המוריה שם.

¹⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה לו

¹⁶ עיין אבהא"ז שם לענין בין השמשות ואכמ"ל

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדף היומי

מסנת מנחות

וכבר התבאר במסכת יומא דף מט. ולעיל דף יד. ודף טו: שמי שעבד בשמאלו¹⁷, פסל וחילל עבודתו. ובכלל זה הולכת הדם ואין עבודה אלא בימין¹⁸, ואם עבד בשמאל פסולה ואינו לוקה¹⁹.

ותבאר עוד בדף כד. שקמיצת²⁰ המנחות צריך שתהיה בימנו של כהן כשאר עבודות וכן נתינת הקומץ לכלי שרת צריך להיות בימנו, קמץ בימנו²¹ ונתן לשמאלו ואחר כך נתנו לכלי, קמץ מכלי קודש ונתן לכלי חול פסל.

ז. אשם מה אשם עצמותיו מותרין אף כל עצמותיו מותרין

עוד התבאר שם שהעצמות הנשארות²² מן הקרבן הנאכל שאין בהם שום דבר ראוי לאכילה, מותרות, ועושה אדם מהם כל כלים שירצה²³. אך אם

¹⁷ רמב"ם הלכות ביאת המקדש פרק ט הלכה טו ושם מנה כל הפסולין לעבודה שמונה עשר "ואלו הן: העובד ע"ז, הזר, בעל מום, הערל, הטמא, טבול יום, מחוסר כפורים, האונן, השכור, מחוסר בגדים, יתר בגדים, פרום בגדים, פרוע ראש, שלא רחץ ידים ורגלים, היושב, מי שיש בין ידו ובין הכלי דבר הוצץ, מי שיש בין רגלו ובין הארץ דבר הוצץ, מי שעבד בשמאלו, כל אלו פסולין לעבודה ואם עבדו הללו, הוצץ מפרוע ראש וקרוע בגדים והשוהט לע"ז בשוגג, שאם עבדו עבודתן כשירה".

¹⁸ ותו נלפע"ד דאף דבאיטר שעבד, ליכא לספוקי באיזה יד יעבוד, דהרי בל"ז עבודתו פסולה דבעל מום הוא; עכ"פ גם בשולט בב' ידיו, אף דקיי"ל כרבנן דאברותי הוא, דאתחזקת בשמאל כבכורות מה: אפ"ה גם הוא בעבד בשמאל עבודתו פסולה, דאע"ג שנתחזקה השמאל, לא נקראת ימין והרי כל מקום שנאמר יד ואצבע אינו רק מה שנקרא ימין ובהים כד. חומר בקודש שם כב

¹⁹ צ"ע מהא דכתב הרמב"ם בפרק ב' מהלכות פסולי המוקדשין הלכה כ"ד האימורים ואברי העולות והקמצים וכו' בין בימין בין "בשמאל" הרי אלו כשרים עכ"ל, הרי הקמרת הקומץ דהוא אחד מד' עבודות במנחה כשר גם "בשמאל", והכא סתם דכל עבודה פסול בשמאל.

²⁰ תורת הקדשים שם יד: מ

²¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה ב

²² רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק י הלכה י

²³ אני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל. אף כל ואפילו עולה ומיבעיא לי הא נמי מהטאת הוה מצי יליף ונראה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן לו יהיה עכ"ל. כתב הר"י קורקוס ז"ל כתב רבינו הנשארות כלומר שאין בהם שום דבר ראוי לאכילה דתנן בתרומות פרק י"א עצמות קדשים בזמן שמכנסן אסורות ואם השליכן מותרות ומיירי ביש עליהם קצת בשר ולכן אם מחשיבן אסורות ואין מותר אלא נשארות שאינו מחשיבן ולא מצניען כ"כ תוספות שם עכ"ל. כס"מ שם. אבל א"צ לזה די"ל דרבינו ס"ל כמש"כ הר"ש בתרומות פי"א מ"ה בשם הירושלמי וכן ברא"ש דשם מיירי בעצמות הנאכלות כמו ראשי כנפים והסחוסין יעו"ש וי"ל דמיירי בזה האופן היינו שנשארות ואין נאכלות והם העצמות הקשים. ודע כי המשנה דתרומות לא הובאת כלל ברבינו ואולי כוונתו העצמות הנשארות שלא הכניסן רק השאירן והיו כאילו השליכן וצ"ע בזה איך היתה כוונתו. הר המוריה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

ראויים במקצת לאכילה כגון הסחוסין, אם הכהן רוצה בהם הרי הם כבשר הקדשים²⁴, ואם הפקירם או השליכם²⁵ דינם כעצמות ומותרים

דף פג:

ח. למותר הפסח שקרב שלמים

כבר התבאר שם דף ז: ודרף ט. ובמסכת פסחים דף ע: שהמפריש²⁶ מעות לפסחו והותירו, יביא המותר שלמים ואין המעות חולין מאחר שכבר הקדיש אותן לשם פסח.

ט. נבש לרבות את הפסח לאליה

עוד התבאר שם ובמסכת פסחים דף צו: שהאליה²⁷ היא בכלל האמורים הנקטרים על גבי המזבח, מהקרבנות הנאכלים שממין הכבשים, שנאמר בשלמים של כבש זכר או נקבה (ויקרא ג פסוק ט) וְהִקְרִיב מִזְבַּח הַשְּׁלָמִים אִשָּׁה לַה' חֶלְבֹו הָאֱלִיָּה תְמִימָה וְגו', ובכבשת חטאת נאמר (שם ד פסוק לא) וְאֵת כָּל חֶלְבֵי יָסִיר פֶּאֶשֶׁר הַיּוֹסֵר חֶלֶב מֵעַל זִבְחַ הַשְּׁלָמִים וְגו', ובא לרבות את האליה, ובאשם, איל או כבש, נאמר (שם ז פסוק ג) וְאֵת כָּל חֶלְבֹו יִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֵת הָאֱלִיָּה וְגו', ובמלואים נאמר (שמות כט פסוק כב) וְלִקְחֶתָּ מִן הָאֵיל הַחֶלֶב וְהָאֱלִיָּה וְגו'.

²⁴ וק"ל, דהא משנה מפורשת היא בפסחים ד' פ"ד דכל הנאכל בשור הגדול יאכל בגדי הרך וראשי כנפים והסחוסין, הרי להדיא דהוּו בשר גמור דיוצאין בהן משום מצות אכילת קרבן פסח, ואין חילוק בין מכנסן או אינו מכנסן. וע"כ מוכח מזה כשיטת הרמב"ם בפ"י מה' קרבן פסח ה"ח, דמפרש להמשנה הנ"ל לענין שבירת העצם, דראשי כנפים והסחוסין מותר לאכלן ואין בזה משום שבירת העצם; אבל מ"מ אין להם דין בשר ואין נמנין עליהן בפסח. וע"כ לענין איסור נותר, דוקא כשמכנסן אסורין אבל אם השליכן מותרין. והראב"ד השיגו שם בזה וגם רש"י שם לא פי' כן, אבל מהירושלמי הוה ראי' מוכחת לפי' הרמב"ם. תורת זרעים שם.

²⁵ וכיון דמשליכן במל שם אוכל מינייהו. העמק שאלה פרשת מטות שאילתא קלז

²⁶ רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה י אך הממנה אחרים על פסחו ועל חגיגתו, הרי המעות שיקח מהן בחלקם חולין, אף על גב שהקדישו אותן, היינו שיורא בעלמא דקא משייר שיהיו חולין לבעל הפסח דכי אפרשיה אדעתא דהכי הוא דהפריש ליה אף על פי שזה הפריש מלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו ולקח ממנו המעות ומנהו על פסחו הרי המעות חולין שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן ואת חגיגתן ואת מעות פסחיהן וחגיגתן.

²⁷ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק א הלכה יח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ובפסח יש ריבוי מיוחד להאליה, שנאמר בשלמים (ויקרא ג פסוק ז) אִם פֶּשֶׁב הוּא מִקְרִיב וּגְו', שהוא מיותר, שהרי כתוב אחריו ואם עז קרבנו, וממילא נדע שעד עכשו מדבר בכבש, שכן מתחילה הפרשה ואם מן הצאן קרבנו, ואין לך עוד בעאן אלא כשב, ולפיכך דרשו כשב, לרבות את הפסח לאליה, אף על פי שעל ידי כך אין הפסח שלם.

מקרבן של עזים אין מקטירים את האליה, שנאמר (שם פסוק יב) וְאִם עִז קָרְבָנוּ, הפסיק הענין ללמד שאין העז טעונה אליה, שהמלה וְאִם מפסיקה בין כשב לעז לחלק ביניהם.

אף בקרבנות של שור אין מקטירים את האליה, שלא הוזכרה האליה בתורה באימוריו.

י. פסח שעברה שנתו ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמים שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק

עוד התבאר שם ושם שפסח²⁸ שעברה שנתו, כלומר שהפרישו לשם פסח קודם הפסח ועד שלא הגיע הפסח עברה שנתו, ושלמים הבאים מחמת הפסח כגון תמורתו או פסח שנתכפרו בעליו באחר, הרי הם כשלמים לכל דבר, נאכלים לשני ימים ולילה אחד²⁹, טעונין סמיכה, ונסכים, ותנופת חזה ושוק מה שאין כן בפסח. וי"א³⁰ שמכיון שמתחלתו אינו נאכל אלא ליום ולילה אף סופו כן.

יא. חד לעברה זמנו ועברה שנתו וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא עברה זמנו ולא עברה שנתו

²⁸ רמב"ם שם הלכה ז

²⁹ כך דייקו האחרונים בלשון הרמב"ם

³⁰ רמב"ן ויקרא פרשת צו פרק ז פסוק טו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

עוד התבאר שם ושם שפסח שלא³¹ בזמנו ששחטו כשר אם שחטו לשם קרבן אחר ושם שלמים עליו לכל ענין ואין³² חילוק בין עבר זמנו ללא עבר בין עבר שנתו ולא עבר.

ואם שחטו לשם פסח או סתמא פסול³³. ואם שחטו לשמו ושלא לשמו כשר³⁴. כמו שהתבאר במסנת פסחים דף ס:

וכבר התבאר שם דף סא. שהפסח³⁵ ששחטו שלא בזמנו בסתם או לשם פסח³⁶, אך שלא לשם בעליו³⁷ נעשה כמי שאין לו בעלים בזמנו ופסול.

אך³⁸ אם עקר שם פסח ממנו ושחטו לשם שלמים או קרבן אחר, שנתבאר לעיל דף ס: שהוא כשר והרי הוא כשלמים, אזי גם שינוי הבעלים אינו מעכב.

הדרן עלך התודה היתה באה

³¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה יא

³² תורת הקדשים שם ו: אות ר

³³ ליקומי הלכות זבחים ו: בתורת הקדשים אות ק והרמב"ם ל הזכירו אלא הזכיר רק ביום י"ד ועיין צ"ח כאן שעורר על זה ולדעתו פסח בשאר ימות השנה חוץ מיום י"ד בין לשמו ובין שלא לשמו כשר "דס"ל דבשום פעם בשאר ימות השנה פסח לא בעי עקירה ואפי' שחטו לשם פסח כשר, דשלמים לשם פסח שחט".

³⁴ זה פשוט שזה הלכה פסוקה היא ולא מצינו בש"ס חולק על דברי רבא צ"ח על דף זה

³⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה יא

³⁶ לדעת הראשונים תוס' ושאר ראשונים שהזכירו לעיל דף ס: בלא"ה פסול שכל שלא עקר שם פסח ממנו פסול בשאר ימות השנה אפי' שחט לשם בעליו, אלא דהו"א דשינוי בעלים יהיה עקירה כמו ששינוי קודש מהוה עקירה וקמ"ל שהו"א אין לו בעלים ואינו עקירה ופסול. כמש"כ תוד"ה נעשה, כאן, ועיין צ"ח סב: ד"ה מתיב. ולדעת הרמב"ם שמכשיר גם בשחט לשם פסח, צ"ל שודאי אם שחט לשם פסח פסול ששם פסח עליו אלא שמקריבו בתורת שלמים, וכאן מדובר בשחט סתם ואעפ"כ שם פסח עליו לענין שצריך שיהיה לו בעלים.

³⁷ ולכאורה לשימת תוס' לעיל דף ס. דפסול שינוי בעלים אינו אלא בזריקה צ"ל דאיירי בשחט לזרוק שלא לשם בעליו, אמנם אין נ"מ שהרי בלא"ה פסול לדעת תוס' שהרי לא עקר שם פסח מיניה.

³⁸ ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קנ סעיף ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

פרק תשיעי

**א. כל קרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ ומחוצה לארץ
מן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינן באין
אלא מן החדש ומן הארץ**

כל המנחות³⁹ והנסכים⁴⁰ כשרים מהארץ ומחוצה לארץ מן החדש ומן הישן, חוץ מן העומר ושתי הלחם⁴¹ שאינן באין אלא מן החדש ומארץ ישראל. שנאמר בעומר⁴² (ויקרא כג פסוק י) כי תבואו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה⁴³ והבאתם את עמר ראשית קצירכם וגו', ובשתי הלחם נאמר (שם פסוק יז) ממושבתים תביאו לחם תנופה וגו', וכמו שהתבאר לעיל דף סט:

ב. וכולן אינן באין אלא מן המזבח

מצות עשה⁴⁴ להיות כל הקרבנות תמימין ומזבחינן שנאמר (שם כב פסוק כא) תמים יהיה קרבן זה מצות עשה. והכתוב⁴⁵ אומר (דברים יב פסוק יא) מבחר נדריכם, ושאינו מזבח אסור למזבח⁴⁶. וכשם⁴⁷ שמצוה להיות כל

³⁹ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ו הלכה טו

⁴⁰ אולם קרבנות לא כולם כשרים מחוץ לארץ שהרי בכור ומעשר אין באין אלא מהארץ. ובה תודה לו. ד"ה

ב

⁴¹ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין ד הלכה ה ופרק ה הלכה ב ג

⁴² ודלא כרבי יוסי דאמר התם עומר בא מח"ל ומה אני מקיים כי תבואו אל הארץ שלא נתחייבו בעומר קודם שנכנסו לארץ וקסבר חדש בח"ל דאורייתא ואף על גב דרבינו ז"ל פסק בהלכות מאכלות אסורות דחדש בח"ל הוי דאורייתא מ"מ אית ליה דאקרובי לא מקרבינן אלא מן הארץ משום דכתיב קרא כי תבואו אל הארץ דבביאה בארץ הכתוב מדבר. לח"מ שם.

⁴³ כ"כ הלח"מ אולם עיין או"ש שעיקר הדרשה ממקום שאי אתה רשאי לקצור קודם העומר, וזה מארץ ישראל. ועיין הר המוריה שם

⁴⁴ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק א הלכה א

⁴⁵ שם פרק ב הלכה ה

⁴⁶ שם פרק ג הלכה יא

⁴⁷ שם פרק ו הלכה א, טו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

קרבן תמים ונבחר, כך המנחות יביאו מן המובחר, וכן הנסכין יהיו תמימים ונבחרים.

ג. ממושבותיכם ואפי' מן העלייה

וי"א⁴⁸ ששתי הלחם שהביא מן הישן בדיעבד כשר⁴⁹, ולפיכך לא מצאו חדש יביאו מן העלייה⁵⁰. וי"א⁵¹ שאינו בא אלא מן החדש, ואם הביאו מן הישן פסול. וי"א⁵² שלמרות שאם הביאו מן הישן פסול, אם לא מצאו חדש יביאו מן הישן.

וכבר התבאר לעיל דף עא. שאין העומר כשר⁵³ אלא מן התבואה החדשה ואם הביא מתבואה ישנה דהיינו שהשרישה קודם פסח שעבר פסולה.

⁴⁸ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ח הלכה ב

⁴⁹ רבינו פסק כברייתא ויש לתמוה למה הניח המשנה ופסק כברייתא וי"ל דלישנא דשאינם באים שפיר משמע לכתחלה כי מסיים בה אם הביא מן הישן כשר ומאי דדייק בגמ' מתניתין דלא כי האי תנא היינו משום דלא מסיים בה הכי. ולענין אמאי שבק מתני' ופסק כברייתא וי"ל דמעמיה משום דבנמרא מפרש טעמא דברייתא ולא פירש טעמא דמתני', ואפשר לומר עוד שרבינו מפרש דלתנא דמתניתין נמי אם הביא מן הישן כשר ולישנא דמתני' הכי משמע דהא כל קרבנות וכו' באים מן הישן היינו אפילו לכתחלה ובהוא גוונא קאמר דעומר ושתי הלחם אינם באים אלא מן החדש דהיינו לכתחילה ומאי דקאמרה גמרא מתני' דלא כי האי תנא היינו ללמד דלתנא דברייתא לכתחילה נמי מותר להביא שתי הלחם מן הישן. כס"מ שם. ועיין לח"מ שכתב דאית ליה לרבינו דמתני' לא פליגא אברייתא גבי שתי הלחם דאם הביא מן העלייה כשר ומ"ש מתני' דלא כי האי תנא הוא משום עומר דגבי עומר קא אמרה מתני' שאינו בא אלא מן החדש ומדלא אמרה אם לא הביא כשר משמע דאפילו בדיעבד פסול וכ"ת גבי שתי הלחם ג"כ כיון דאית לה דאם הביא כשר אמאי לא פירשה מתני' הכי דאם הביא כשר י"ל משום דכילל לשתי הלחם בהדי עומר דקאמרה חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש וכיון דגבי עומר אם הביא פסול לכך לא תני אם הביא כשר דלא הוי מילתא דשווא לתרווייהו. ובאו"ש איסורי מזבח פרק ו הלכה טו, ביאר את הגמ' דדייק מהא דבפרק ר' ישמעאל (שם ע"א ע"א) תנן מצותו להביא מן העמרין מן הלח לא מצאו יביאו מן היבש ולא תנא לא מצאו מהחדש יביאו מן העלייה ופשוט.

⁵⁰ כלומר מן הישנים שבעליה, כמו שפירש"י

⁵¹ השנות הראב"ד שם שתמה על הרמב"ם יש לתמוה למה הניח המשנה ופסק כברייתא שלזה נתכוון הראב"ד שכתב הלכה זו בהפך עכ"ל. שכוונתו לומר דלישנא דמתני' דקתני שאינם באים היינו לומר שאם לא הביא מהחדש פסול מדקאמר עלה מתני' דלא כי האי תנא וכיון שרבינו פוסק כברייתא לא ה"ל לתפוס בלשון המשנה. כס"מ שם.

⁵² זבח תודה שם ד"ה אית בדעת הרמב"ם עיי"ש

⁵³ לח"מ שם דלא כס"מ הנ"ל שהשוה שתי הלחם לעומר, מנחת חינוך מצוה שב אות ג, וכ"מ באו"ש איסורי מזבח פרק ו הלכה טו, וכן בזבח תודה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

